

Єдність на відстані

Григорій Хорошко

(Присвячено всім хто чекає повернення своїх коханих с війни)

Дай відповідь питання цілого життя.
Чому шукаєш ти для духа укриття.
Чому тікаєш ти, як той підступний злодій.
Неначе ти не є добродій.

Неначе ти не є мій друг.
Та тайни відаєш всім в слух.
Ти не ховайся від свого буття.
Й прийми ти благо від життя.

Сядь поряд, друже, й все забудь.
Й самим собою з нами будь.
Ти відпусти усю печаль.
Та серце не ховай за прикrostі вуаль.

Пізнай історію стару як світ.
Не раз знавав її людський наш рід.
Не раз і ти її міг чути.
Та власним духом міг її відчути.

Бо все відбулося в війну.
У темну світу годину.
Коли знов кров лилась рікою.
І біль тягла всіх за собою.

Коли старці, дорослі й діти.
В мить в'яли наче в полі квіти.
Однак боротись продовжали.
Та за добро життя стояли.

За правду та ковток повітря.
За всю красу й жагу до світла.
За жагу миру та свободи.
За вільний світ вічної вроди.

І всі стояли, як могли.
Несли тягар цей, як воли.
Однак усе переживали.
Та знов до світла лав вставали.

Й були єдині в тяжку мить.
Бажая в мирі й волі жить.
Все несучи той хрест війни.
Боролися всі як могли.

Хтось в бій ішов не зная страх.
Від ворогів лиш полишая прах.
Хтось в полі гідно працював.
Чи всіх неімущих годував.

Всіх об'єднали не страхи.
А лють, що несли вороги.
Яку на себе обернули.
Й єдину міць у мить відчули.

Однак й невинна кров текла.
Торкайсь поля та морського дна.
Кращих дітей у свої муки,
Прибрали смерті чорні руки.

Й печаль, на жаль, не промайнула.
Й одвічно поряд з людом була.
Тягнула к душам свої руки.
Щоб тяжчі стали їхні муки.

Однак ні душі, ні серця.
Не зломлять думки про творця.
Бо вірять всі, що він із ними.
З дітьми, страждальними, своїми.

І вірять всі у кращий час.
В якому зникне надібність прикрас.
Бо сам він стане золотим.
Й народ увесь разом із ним.

Однак війна іще триває.

Й кінця свого, нажаль, не знає.
Але і їй кінець настане.
Її буття, як сніг розтане.

Вона два духа забажала розділити.
Й рікою крові їх кохання розкроїти.
Однак єдині їх серця.
Й любов на відстані не відає свого кінця...

— Можливо світ наш поглинув вогонь.
Однак ніколи не забуду дотику твоїх долонь.
Що моє серце зігрівають.
Та мужність в миті тяжкі добавляють.

Про тебе, люба, мрію, як про мирні дні.
Про локони твої та очі чарівні.
Котрі мене заворожають.
Та вгамувати духа біль допомагають.

Про блиск твоїх червоних вуст.
Що мені милі, як листви злотої хруст.
Котрі пізнавши в поцілунку.
Відчув би мить твого я порятунку.

Ти знай... ти вір у кращий час.
Котрий зведе з тобою нас.
Коли тебе я знов побачу.
Й війну забуду, як ту дрібну невдачу.

Й кохати буду ще сильніше,
Пекельно, живо та щиріше.
Обійму міцно й не відпущу.
Як ту любов чарівну невмирущу.

Твоїм я буду все століття.
В добу добродіїв та лихоліття.
Ніколи кривди не сподію.
Та заміню собою всю надію.

Лише ти вір в мене... лише чекай.
Та повернись із клетотом я пташих зграй.
Кохання своє збережи.
Та вірою своєю поможи.

У бій піду й тебе згадаю...
Та посмішку твою я завжди у думках тримаю.
А як свій дух складу у полі,
Ти знай, що він у вічній волі.

Лише ти вір... Лише кохай.
Й про мрії наші ти не забувай.
Пробач за все... пробач, що я не поряд.
Однак нехай з тобою вічно буде той любові погляд.

Носи його, неначе зброю.
Та знай, що серце моє лиш з тобою.

— Я вірила та досі вірю.
Твоє кохання зрадити не смію.
Й мої думки у твоїй владі.
На осуді кохання раді.

Ти мій коханий... воїн світу.
Що в бій пішов в мить проти гніту.
Ти знай, твоє тепло зі мною.
Неначе поряд я з тобою.

Кохання твого в мене не забрати.
Живу щоб серце своє твому передати.
Бо я твоя, а ти на віки мій.
У ореолі щастя та благих надій.

З тобою шлях ми свій пройдемо.
Й один одного знов знайдемо.
Нехай у темряві, нехай в вогні.
Знайдемо ми серця свої.

Й на віки їх ми об'єднаєм.

Та свої душі ми з'єднаєм.
Бо ти — є мій, а я твоя.
І об'єднала нас війна.

Я вірю прийде день й ти повернешся.
Як вітер жвавий пронесешся.
Даруєш волі почуття.
Й зародиш нове чарівне життя.

Не думай про падіння в бої.
Нехай боронять же тебе молитви мої.
Ти вір, як мене вірити благаєш.
Й борись так яро, як мене кохаєш.

Однак як звершиш повертайся.
Й на всю ту біль та втрати ти не озирайся.
А як він в мить тебе охопить.
Його зі мною розділи, тоді любов моя ту біль і втопить.

Лише ти знай... що я чекаю.
Й надію кращу вічно я плекаю.
Щоб мир скоріше нас спіткав.
І голову свою щоб ти на мене знов поклав.

Іди... веди нас всіх до перемоги.
Хоч знаю я що тяжкі всі ці змоги.
Нехай тобі у цьому Бог допомагає.
Та руки твої в бої направляє.

Кохаю тебе... як луна зірки.
Ти мій, а я твоя на всі віки.

Чи повернувся він із поля бою?
Чи знов знайшов кохану свою?
Ніхто вже нині і не знає.
Тих голубів лише легенда пам'ятає.

Однак мене бажання поглинає.
Та все нутро омрійне роз'їдає.

Що все ж таки він повернувся.
Та світлом блага промейнувся.

Життя завжди перемагає.
Та будь-яка туга кінець лише свій зустрічає.
Кохання єдність всім дарує.
З якими мирне небо нас добром чарує.